

LISZKA HINTÁJA

– részlet

egy csepp se

1.

A papírhajók lassan fulladtak a kádba. Alig kellett lejjebb nyomni őket. Liszka vett egy nagy levegőt és fújni kezdte a cafatosra ázott fehér galacsinokat. Hópelyhek a zománc tenyerén. Fürödni kellett. Kín volt minden másodperc a hideg csempék egymásra zsúfolt élei között. Belebújni. Akár egy kihűlt anyaméhbe. Anyajára gondolt. A vékonyka bőr alatti öltre. Hogy biztos sikított, amikor kifejtette a fájdalom, mikor őt szülte. Milyen erő az, ami helyet ad, aztán visszazárja. Bezárja. Nem lehet visszamenni. Költözés. Egyik testből a másikba. Öreg és ráncolmányosra ázott ujjakkal lebegett a papírhajók között. Alig hetven év, és ő sem lesz. Se ezek a macskaszerű csontok, se ez a széles áll. Se az az emlék, ami még életben tartja azt a másik lényt. Szétfosztja az idő, akár a víz. Csak egy érzés marad talán. Az üres kád, mint elhalt öl.

2.

Befőttés üveg. Nyári felhők a sufniajton. Liszka vakarja a leégett bőrt. Finoman. Porlik, hálószerűen nyúlik le a testről. Csupasz hús. Mint egy fogatlan száj. Nagyanya elalvás előtt. Összeszorítja ajkait, mint a táj a dombokat. Egymáshoz nyomja, és várja, hogy elnyelje egy régi kép. Egy hasztalan igazság. Egy eloldott emlékezés. Repedéseket gyűjt. Nagyapa belezuhan. Apró hajszálerek a bánat karjain. Szorítják. Nagyanya szuszog egyet – mint gőzbe a kanál, merül benne a távol.

Nagyapa csak vár. Akár egy kirakott csizma az ajtó előtt. Elfelejtett tárgyak mozdulatlan árnyékai. Nagyanya alszik. Fehér haján átsüt a déli fény romlandó sugara. Egyre feketébb az arca, sötétebb a ruganyos hasa. Liszka betakarja a lepedővel. Óvatlanul megérinti a karjait. Hidegek. Nagyanya pikkelyes bőre akár a kigyöngyözött vízcsepp. Fülledt meleg mosdatja álmában. Hiába. Nem lesz tisztább, se fiatalabb. Nincs már másik bőr, nincs már másik test. Csak ez. A régi.

3.

Beleszagolnak a felhők a hajába. Olyan magas, hogy még az almafa tetejét is meg tudná tépni. Liszka nem néz fel rá. Túl szép. Nehéz utána a foncsorhoz fordulni. Könnyebb eltakarni az arcát. Nincs olyan szája, nincs olyan foga. A kis gödrök, mintha kisbabaként nyomta volna a saját arcába. Szabálytalan, bájos gödrök, akár egy távoli táj, amit soha nem lehet bejárni. Völgy, amibe csak az angyalok futkosnak, oda és vissza. Hilda csupa konty. Hosszú haja senki tenyerébe se férne. Liszka titokban levágná, kitepné, leoldaná a fonatát, mint egy rongyszőnyeget. Fázzon kicsit, ne nőjön nagyobbra. Elfordul, ha lenéz rá. A hatalmas árnyék kitakarja belőle a szavakat. Csöndes lesz, ha mellé ül, vagy ha csak kérdezi. Hilda kicsit öregebb. Hatalmas a házuk, és van autójuk is. A szülei elvitték egész a tengerig. Hilda hetek óta csak erről tud mesélni. Árad, mint egy folyó. A sós víz tömörkés illatáról. A sekélyes part tapadós hűvöséről. A lábfejről, ami szinte homokká melegszik. A napsütésről, ami vörösre keni a hófehéret. Liszka csak hallgat. Zavartan kaparja a repedt kavicsok körül a homokot. Cipőorral. Mintha írma. Levelet. Anyjának. Aki hátha belekapaszkodik Hilda hosszú hajába, lefut a csontos és toronymagas gerincén, és visszajön. Hazajön végre.

4.

Kénfekete. Merül benne a város. A házak. A hidak. Süllyed a múlt, a jelen. Megfagynak a kihűlt szavak. Múlik a nyár, akár egy éjféλι álom hajnala. Puha, lassú. Mégis zuhan. Rá. Liszkára.